

Arrest

nr. 61 697 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2010, in functie van zijn Nederlandse echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 28 december 2010 werd een proces-verbaal opgesteld inzake echtelijke problemen.

1.3. De echtgenoot van verzoeker werd op 24 januari 2011 afgeschreven naar Nederland.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 februari 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 17 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4 vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 17.09.2010 door [L., J. I.], [...] van Colombiaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1°: de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.’

Uit de informatie die ons werd overgemaakt door de gemeente en de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenoot van betrokkene sedert 24.01.2011 afgeschreven is naar Nederland. Betrokkene zelf staat nog steeds ingeschreven in Antwerpen, zij het als alleenstaande.

Aangezien de referentiepersoon niet meer in België verblijft, kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in voorliggende zaak kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing wordt gestoeld op de eenvoudige vaststelling dat de echtgenoot van verzoeker op 24 januari 2011 werd afgeschreven naar Nederland, terwijl verzoeker als alleenstaande in Antwerpen is achtergebleven.

Ingevolge de beëindiging van de feitelijke situatie van samenwonen wordt het recht op verder verblijf aan verzoeker geweigerd.

Hierbij wordt echter geen aandacht besteed aan de concrete omstandigheden van deze situatie, noch aan de oorzaak van de beëindiging van de samenwonen, noch aan het feit dat verzoeker in deze het slachtoffer werd van de houding en zelfs de agressieve gewelddaden van zijn partner.

Allereerst dient immers te worden vastgesteld dat het niet verzoeker was die een einde heeft gemaakt aan de relatie of samenwoning, doch dat daarentegen de Heer [G. G.] plots met de noorderzon verdween en waarbij pas later bleek dat hij naar Nederland zou zijn teruggekeerd.

Verzoeker werd hierdoor gewoon voor een voldongen feit geplaatst.

Uit de redengeving van de bestreden beslissing blijkt overigens uitdrukkelijk dat het inderdaad de echtgenoot was die de echtelijk woonst heeft verlaten en andere oorden opzocht.

Uit geen enkel element kan worden afgeleid dat verzoeker aan de oorzaak van deze breuk heeft gelegen.

Evenmin werd bij het nemen van de bestreden beslissing rekening gehouden dat verzoeker slachtoffer is geworden van huiselijk geweld en waar voor hij op 28 december 2010 zelfs bij de politie klacht neerlegde.

Meermaals heeft verzoeker zich na het vertrek van zijn echtgenoot bij de bevoegde diensten van de Stad Antwerpen aangeboden en hen in kennis gesteld van de feiten alsook van de neergelegde klacht.

Verzoeker verwijst naar artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet en de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens dewelke indicaties van huiselijk geweld eerst dienen te worden onderzocht door de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens wordt overgegaan tot de intrekking van een voorwaardelijke verblijfstitel voor gezinshereniging. (RvV 10 december 2009, nr. 35.640; RvV. 22 december 2009, nr. 36.480; RvV 7 januari 2010, nr. 36.714)

Alvorens de bestreden beslissing te nemen had aldus minstens verder onderzoek moeten worden verricht naar de concrete situatie van verzoeker en de reden waarom er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

Door dit niet te doen en de bestreden beslissing te nemen louter op basis van de vaststelling dat er geen gezamenlijk vestiging meer was, werd nagelaten een behoorlijk onderzoek van de zaak te voeren en werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.”

3.1.2. Verweerder repliceert dat verzoeker niet betwist dat hij niet bij zijn echtgenoot woont en dat het loutere feit dat verzoeker zelf niet aan de basis zou liggen van de breuk in de relatie geen afbreuk doet aan de correctheid van de bestreden beslissing. Hij stelt dat artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet in een verblijfsrecht voor de echtgenoot van een burger van de Unie die deze burger begeleidt of zich bij hem voegt en dat verzoeker zich niet meer bij zijn echtgenoot in België kan voegen, nu deze laatste niet meer in het Rijk verblijft.

3.1.3. De Raad merkt op dat verzoeker op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet verzocht om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt”.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemde echtgenoot van een Nederlandse man, op voorwaarde dat deze vreemdeling zich bij zijn Nederlandse partner voegt of hem begeleidt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat er echtelijke problemen ontstonden tussen verzoeker en zijn echtgenoot en dat de Nederlandse echtgenoot van verzoeker er om deze reden voor opteerde terug te keren naar Nederland. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoeker zijn Nederlandse echtgenoot in België niet kan vervoegen, nu deze laatste niet (langer) in België verblijft en dat hij bijgevolg niet voldoet aan de vereisten van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bewering van verzoeker dat hij niet aan de basis ligt van de beëindiging van de samenwoning en het feit dat zijn echtgenoot verkoos om terug te keren naar Nederland is in deze zonder belang. Ongeacht of verzoeker al dan niet aan de basis lag van de echtelijke problemen en de terugkeer van zijn echtgenoot naar Nederland dient immers te worden vastgesteld dat hij zijn echtgenoot niet meer kan vervoegen in België en dus op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet niet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet, nu deze slechts van toepassing zijn ten aanzien van familieleden van burgers van de Unie die in deze hoedanigheid reeds tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing is namelijk geen beslissing tot beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, doch het antwoord op een aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden toegelaten. Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat verweerder een verder onderzoek had dienen te verrichten teneinde vast te stellen waarom er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of dat deze beslissing niet zou gesteund zijn op een correcte feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij zet het middel uiteen als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Dit is in casu niet het geval.

Zoals reeds bij het eerste middel aangegeven beperkt de motivering van de bestreden beslissing zich ertoe vast te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is ingevolge het vertrek van de Heer [G. G.] naar Nederland.

De motivering gaat echter voorbij aan de concrete omstandigheden van voorliggend geval en in het bijzonder aan het feit dat verzoeker niet aan de oorzaak van de feitelijke scheiding lag (nu hij op het adres van de echtelijke woonst is blijven wonen), alsook aan het meermaals door verzoeker gesignaleerde huiselijk geweld waarvan hij slachtoffer werd en de klacht die hij daarvoor bij de politie neerlegde.”

3.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij benadrukt voorts dat de motieven in feite en in rechte in de bestreden beslissing worden weergegeven en dat verzoeker deze motieven klaarblijkelijk kent, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift.

3.2.3. Verzoeker stelt terecht dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De Raad stelt vast dat bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Waar verzoeker nog betoogt dat uit de motivering van bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder oog had voor de concrete omstandigheden die aan de basis lagen van de feitelijke scheiding tussen hem en zijn echtgenoot, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel en te benadrukken dat gegevens die niet dienstig zijn voor het nemen van een bestuursbeslissing niet dienen te worden opgenomen in de motivering van deze beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK